

IZJAVA SVEDOKA

Ime i prezime: Adis Pekaz

Ime oca: Mujo

Godina rođenja: 1981.

Zanimanje: učenik osnovne škole

Adresa: [REDACTED]

Kada se zaratilo, sakrivao sam se, zajedno s ostalim suseljanim, u šumi nedaleko od mog sela TROŠANJ. Živjeli smo u osam šatora (u manjim šatorima je bila po jedna porodica, a u većim više njih). Muškarci su se ponekad, noću, spuštali do sela i donosili hranu. Bilo nas je dvadeset i petero djece, pet žena i sedam muškaraca. Napali su nas jedno jutro – ne sjećam se kada, ali znam da je bilo ljeto. Pucnjava je počela od KRČEVINE OSOJE. Odmah je poginuo EDNEM BARLOV koji je bio na straži sa snajperskom puškom. Kad smo čuli i vidjeli što se dešava, počeli smo bježati dublje u šumu. Cijelo vrijeme su pucali po nama iz automatskih pušaka i puškomitraljeza. Grane drveća, debele grane, samo su se lomile od metaka kao da ih netko pilom reže. IZO ČOLO je pucao iz svoje automatske puške, ispalio je tri metka, ali mu se zaglavila pa su ga ubili. Četnici su napadali preko KRČEVINE OSOJE i jednog GAJA iznad TROŠNJA, mi smo bježali, a onda su nas opkolili na, kako ga zovemo, KURCOVOM KRŠU. Moj otac je već bio ranjen u nogu. Zajedno sa ostalima je vikao: „Predajemo se”. Dok smo još bježali tri žene su ranjene: [REDACTED], [REDACTED] i [REDACTED]. Kada su nas zarobili, razdvojili su muškarce od žena. Meni su uzeli sat s ruke, a mami zlato. Dok su nas odvodili iz šume, čula se dernjava muškarca pošto su ih tukli. Tukli su ih pored šatora u kojim smo spavali. Šatore su zapalili.

Sproveli su nas do moje kuće u TROŠNJU. Sjedili smo u dvorištu. Četnici su pjevali „bosanske pjesme” (propagandne pjesme koje emituje Radio Sarajevo i Hrvatski radio), a među njima su bili dvojica naših komšija: GOJKO FILIPOVIĆ (40 godina) i MILAN JOJIĆ (17 godina). Oni nisu nikog dirali, samo su šutili. Mislim da ih je jako bio stid. Pretraživali su žene tražeći zlato, dokumente i sve ostalo. Pipali su ih. Kad su se vratili oni iz šume, rekli su da su muškarce, među njima i mog oca, poubijali. To su bili:

MUJO PEKAZ (moj otac)

MEHO BARLOV

ZIJAD BARLOV

ARMIN PEKAZ (moj rođak koji je tek došao iz JNA)

ADEM ČOLO

SIFET ČOLO

HUSEIN BARLOV

Ispred moje kuće smo sjedili oko sat vremena, a onda su nas otjerali do gradilišta brane BUK BIJELA. Na gradilištu su bile četiri barake i restoran. Odvojili su dvije žene i odveli ih na silovanje iza jedne barake. Ništa nismo vidjeli ni čuli, ali svi smo znali da ih siluju. Vratile su se nakon jednog sata. Dok smo tu sjedili, slali su iz minobacača granate na KURCOV KRŠ da ne bi tko preživio. Zatim je stigao autobus i odveo nas u Foču.

Zatvoreni smo u jednu učionicu Srednjoškolskog centara. Podjelili su ćebad i spužve, a ranjene žene odveli na previjanje. Nije bilo maltretiranja, a ni hrana nije bila loša. Nakon dvije nedelje prebacili su nas u sportsku dvoranu „Partizan”. Predhodno su tri žene otišle da je počiste i prostru strunjače. Prva tri dana u „Partizanu” jeli smo samo suhu hranu: krišku kruha, paštetu

(kokošiju, a ponekad i krmeću) i to na cijeli dan. Jedan obrok dnevno. Poslije su nam davali nekakve bučkuriše – ono što je ostalo od srpske vojske, sve skupa pomešano. Ako ništa nije ostalo, ne bi ni jeli. Jedna je žena iz TROŠNJA imala marke pa je za njih kupovala kruh i djelila.

Prošla su dva dana od kako smo bili u „Partizanu”, a onda su nas počeli maltretirati: kako ko dolazi sa ratišta, maltretira nas – „šešeljevci”, četnici, „arkanovci”, Fočaci. Dođu TUTA, VOJVODA i ŽAGA (tako su ih zvali) provale vrata kundakom i onako razbarušeni počnu vikati:

- Dajte mi cure!

- Sad ću baciti bombu!

- Nisam silovao ima mjesec dana!

Mi, djeca, sakrivali smo se pod ćebad. Žene su izvodili van na silovanje. Pred nama nisu silovali. Jednu ženu su silovali u „Partizanu”, ali sam bio u WC-u tako da ništa nisam vidio. Vidio sam ženu koja se vratila sa silovanja: sva je bila u modricama. Vodili su ih u hotel „FOČA”.

Upadnu VOJVODA, TUTA i ŽAGA i neki sav istetoviran. Navale na jednog muškarca, izvade noževe, ali ga nisu klali, već tukli nogama u grudi. Poslije se jedva oporavio. Tukli su i žene kad su tražili djevojke. Na kraju, odvodili su žene od 50 godina. Silovali su i djevojčicu – moje godište, možda malo starija. Kad su upadali tražili su da se upali svjetlo da bi mogli pronaći djevojke. Trebalo je samo zavrnuti osigurač, oni to nisu znali, a mi im nismo htjeli reći. Znalo ih je i po petnaestak doći. Odvedu žene oko 7 sati, vrate oko 12, uzmu novu „turu” i opet odu. Odvodili su po šest-sedam žena odjednom.